

فاجعه‌ی بزرگ...

شهید آیت الله سید محمدباقر حکیم، پس از سال‌ها هجران و دوری از وطن، در روز بیستم اردیبهشت ۱۳۸۲، در حالی که آمریکایی‌ها ورود سپاه بدر را به عراق ممنوع اعلام کرده بودند، از طریق بصره، وارد وطن خود شد و بابتی سابقه‌ترین استقبال مردمی از سوی عشایر و قبایل عرب ساکن در دو سوی رودهای دجله و فرات تا نجف اشرف مواجه گردید. حضور انبوه نمازگزاران در صف‌های نماز جمعه که به امامت شهید حکیم برگزار می‌شد و ایجاد نهضت روشنگری و عزم جدی آن شهید برای رفع محرومیت‌های سیاسی و اجتماعی مردم عراق، نگرانی ملموسی را در میان محافل سیاسی غرب و اشغالگران ایجاد کرده بود. محبوبیت فراوان آیت الله حکیم در بین مردم عراق و گرایش هوشمندانه و نگاه دشمن شناسانه اش، شیعیان عراقی را به کانونی ضد آمریکایی و ضد اشغالگری تبدیل کرده بود و از این رو، اشغالگران و نیروهای داخلی آنان را به فکر حذف فیزیکی ایشان انداخت تا شاید شیعیان عراقی با خلأ رهبری مواجه شوند.

تا اینکه در آخرین نماز جمعه شهر نجف اشرف، مزدوران استکبار این سنگر مستحکم در برابر اشغالگران عراق را ویران کردند. در هفتمین روز از شهریور سال ۱۳۸۳ بر اثر انفجار شدید یک خودروی بمب‌گذاری شده در مقابل حرم امام علی علیه السلام در نجف اشرف، آیت الله سید محمدباقر حکیم و ۸۲ نفر از نمازگزاران به آسمان پر کشیدند. قسمتی از مرقد حضرت علیه السلام فروریخت و شمار زیادی از نمازگزاران زیر آوار ماندند. رهبر معظم انقلاب طی پیامی این اتفاق را فاجعه‌ای بزرگ برشمردند و در ایران سه روز عزای عمومی اعلام کردند...

